

Claire
Daverley

Öisiä
keskusteluja

BAZAR

Claire Daverley

**Öisiä
keskusteluja**

Suomentanut Riitta Kurki

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Englanninkielinen alkuteos *Talking at Night*
Copyright © Claire Daverley 2023

Suomentanut Riitta Kurki

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-893-2

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Omistettu Clivelle, tietenkin

Kunpa olisin tehnyt kaiken mahdollisen sinun kanssasi.

The Great Gatsby, Baz Luhrmann, 2013

On tiistai-ilta, kun heidän elämänsä särkyi.

Äiti toistelee sairaalakäytävän kirkkaissa valoissa, että tänään on tiistai. Äänessä ei vielä kuulu surua, koska mieli kieltää sen tapahtuneen. Lattialaatat ovat kuluneen harmaat, ja taivas näkyy kaihtimien läpi tulipunaisina viiruina. Kun aurinko nousee, Rosie seisoo ikkunan vieressä ja tietää, että kaksosveli on poissa.

Tänään on tiistai. Ei pojalla ole harjoituksia tiistaisin, äiti sanoo lääkärille.

Lääkäri on ystävällinen ja kokenut. Kun hän kurottaa koskettamaan äidin käsivartta, Rosie huomaa kynnet, jotka ovat tasaiset, pyöristetyt ja puhtaat. Hän itsekin haluaisi tuollaiset kynnet, haluaisi olla samanlainen kiltti ja ystävällinen ja hyvä ihminen, joka taluttaa äidin pois täältä ja vie hänet kotiin. Sitten, kun äiti ymmärtää tapahtuneen ja kestää totuuden.

Kuluu vuosia, ennen kuin elämä palaa ennalleen. Rosie tietää sen sairaalassa katsoessaan mieslääkäriin käsiä ja siististi napitettua paidanhihaa. Mikään ei ole enää entisellään. Ei ole enää tavallista huoletonta arkea, vaikka tänään on tavallinen tiistai, soittoaika alkaa kolmen tunnin päästä ja veljen avaimet ovat vielä Rosien takintaskussa.

Avaimessa on veljen sormenjäljet.
Rosie toivoo, ettei veli tuntenut pudotessaan mitään.

ennen

yksi

Will tietää heti, että Rosie Winters on erilainen kuin muut.

Hän tietää sen kertoessaan Rosielle, että äiti läksi pois.

He istuvat vierekkäin, tuli hiiltyy nuotiossa, marraskuun pimeydessä, josta kuudesluokkalaisten porukka vähitellen harvenee. Kynsikkäitä ja oluttölkkejä. Aaltojen kohina kuuluu vaimeana kauempaa mäntyjen takaa. Oikeastaan hän ei tunne Rosieta, vaikka he käyvät samaa koulua ja heillä on yhteisiä ystäviä. Mutta tänä iltana he keskustelevat. Vähän.

Aluksi he vain jutustelevat yhdentekeivistä asioista. Sitten Willin ystävä Josh – Rosien kaksosveli – sanoo jotain heidän vanhemmistaan, ja Rosie nauraa vaimeasti. Ennen kuin ehtii ajatella asiaa tarkemmin Will on jo kertonut tytölle, ettei tunne omaa äitiään. Hän ei ole koskaan kertonut sitä kenellekään ääneen. Yleensä hän sivuttaa asian, katsoo muualle, tai odottaa, että puhe kääntyy muihin aiheisiin. Mutta nyt hän kertoo sen tytölle, jolla on hapsottavat hiukset ja nyppimättömät kulmakarvat ja kalpeat, kapeat kädet. Hän kertoo, että äiti lähti vuosia sitten, kun Will katseli televisiosta piirrettyjä aamulla ennen kouluun lähtöä.

Kun Will sanoo sen ääneen, Rosie katsoo häntä, ja poika näkee nuotion valossa tytön silmät. Tytön ilmeessä ei näy sääliä eikä uteliaisuutta. Hän ei rypistä otsaansa eikä pure huuliaan, kuten Will olisi odottanut, jos olisi ehtinyt harkita mitä sanoo.

Mitä luulet, missä hän on nyt? tyttö kysyy hetken kuluttua.

Will on hiljaa. Hän katsoo taivasta, joka näkyy ka-peina viiruina puiden lomasta. Nuotiosta nousee savu-kiehkuroita taivaalle, jossa näkyy tähtiä, ja yksi niistä on muita suurempi ja kirkkaampi. Ehkä planeetta, tai jokin kuu.

En tiedä, Will sanoo tytölle. Missä tahansa.

Rosie Winters toistaa hänen sanansa, kuin miettisi toisissaan, mitä se oikeastaan tarkoittaa. Kuin tyttö poh-tisi, miltä näyttää missä tahansa.

Kylmä alkutalven tuuli puhaltaa metsikön läpi, mutta he jäävät silti ulos. Täällä on parempi olla kuin kotona läm-pimässä, kun televisio ei jaksa enää kiinnostaa.

Nuotion liekit heijastuvat oranssinpunaisina heidän ihollaan. Kasvot hehkuvat lämmöstä, ja jostain, joka on heille uutta.

He keskustelevat koko illan, lähekkäin, polvet melkein kiinni toisissaan. He puhuvat mutta eivät tuhlaa sanoja, eikä Will ole koskaan aiemmin huomannut kuuntelevan-sa ketään samalla tavoin, ei odottanut yhtä uteliaana seuraavaa lausetta, eikä yllättynyt niin täydellisesti ke-nenkään sanoista. Nuoret häipyvät vähitellen jonnekin pareittain, halailemaan puiden taakse tai hölmöilemään hiekkarannalle tai ostamaan kioskilta nuudeleita tai

ranskalaisia rasvan tahrinassa paperikäärössä. Vain Will, Rosie ja Josh jäävät parin muun kanssa nuotion ääreen. Joku ottaa kitaran ja alkaa näppäillä sitä hiipuvan nuotion ääressä. Will katsoo, miten puun kuori hehkuu punaisena, hiiltyä ja muuttuu tuhkan täplittämäksi.

On melkein pimeää, kun Rosie alkaa laulaa.

Ensin hänen veljensä pyytää sitä. Sitten Josh kannustaa ja lopulta vaatii siskoaan laulamaan, kunnes Rosie suostuu.

Tuuli on tyyntynyt. Nuotion sammuttua yö muuttuu kylmäksi. Hiljaisuudessa Rosien laulu soi kirkkaana ja puhtaana, eikä Will ole ennen kuullut kenenkään laulavan niin.

He kuuntelevat, kunnes nuotio on hiipunut kokonaan ja kädet muuttuvat kylmästä tunnottomiksi, sitten kaikki lähtevät kotiin. Will polkaisee moottoripyörän käyntiin ja ajattelee, että tästä yöstä hän muistaisi keskustelun kaverinsa sisaren kanssa ja tytön laulaman laulun, jota ei ollut koskaan aiemmin kuullut, eikä oikeastaan mitään muuta.

Mutta tytön ääni pitää hänet valveilla koko yön. Ja seuraavan yön.

Viikonloppuna hän nukkuu pitkään. Vetää hupparin päälleen ja yrittää olla välittämättä piinaavasta tupakan-tuskasta laskeutuessaan portaat alas sukkasillaan. Dave tulee vastaan portaiden juurella ja tervehtii nostamalla tassun hänen polvelleen. Will silittää koiran karheaa päätä, ja se tassuttelee takaisin olohuoneeseen. Se viettää päivät isoisän vanhan tuolin alle käpertyneenä. Ihan kuin se odottaisi, että isoisä palaa kotiin, Will ajattelee.

Isoäiti paistaa pekonia keittiössä, jossa tuoksuu kuuma öljy ja käristynyt rasva, suola ja pekoni ja paahtoleipä. Isoäiti katsoo Williä, joka tulee keittiöön.

Iltapäivää, isoäiti sanoo merkitsevällä äänellä.

Kello on vasta kymmenen, Will puolustautuu.

Ihminen on kahdeksantoistavuotias kerran elämässään, isoäiti vastaa. Ei kannata haaskata aikaansa ja piilottaa noin nättiä naamaa peittokasaan.

En minä ollut piilossa, Will sanoo mennessään istumaan keittiön pöydän ääreen ja kaataa itselleen lasillisen vettä.

Amber kävi jo uimatreneissa, isoäiti sanoo selkällä Williin päin. *Ja* teki läksyt.

Hieno juttu, Will sanoo.

Keittiössä on hetken hiljaista lukuun ottamatta paistuvan pekonin tirinää, ja talvinen aurinko valaisee seiniä. Willin sisar ei ilmesty paikalle. Sisko on varmaan linnoitautunut huoneeseensa ja tekee geelikynällä värimerkintöjä muistiinpanoihinsa ja laittaa elämänsä järjestykseen sydämenmuotoisilla klemmareilla, Will ajattelee.

Sinä näytät väsyneeltä, isoäiti sanoo. Will ei vastaa hänelle heti, vaan ottaa pari paahtoleipää pöydältä ja lähtee ulko-oven suuntaan.

Olen ihan kunnossa, hän sanoo isoäidille ja tarttuu ovenkahvaan. Isoäiti aikoo sanoa vielä jotain, mutta Will livahtaa ulos, sulkee oven takanaan ja suuntaa autotalliin.

Hetken häntä kaduttaa.

Hän tietää, että isoäiti suuttui, mutta leppyisi pian ja toisi Willille paistettua pekonia lounaaksi.

Autotallissa Will napsauttaa roikkalampun palamaan. Ikkunattomassa huoneessa on betonilattia ja antenniradio isoisän vanhalla höyläpenkillä. Siellä haistaa sahajauhoilta

ja pintoihin imeytyneeltä dieselöljyltä, nurkassa on työkalulaatikko ja lattialla kasa käyttämättömiä lautoja. Missään muualla Will ei tunne olevansa yhtä kotonaan. Täällä kaikella on tarkoitus, kukaan ei puhu hänelle, ei epäile eikä odota häneltä mitään.

Hänen uusi moottoripyöränsä on täsmälleen siinä, mihin hän sen jätti, siitä on poistettu maali ja sen pinta on viimeistelemätön.

Will jää hetkeksi ovensuuhun syömään kuivaa paahtoleipää ja tarkistaa, onko lattialla kaikki tarvittavat työkalut. Sitten hän alkaa työhön eikä laita radiota päälle. On vain hän ja moottoripyörä. Hän maalaa lokasuojat uudelleen ja kiristää ajovalon kiinnityksen. Työskennellessään hän ei oikeastaan ajattele sitä tyttöä, Rosieta.

Paitsi ihan vähän vain.

*

Rosie viipyy myöhään musiikkiluokassa. Hänen piti tulla vain hetkeksi harjoittelemaan asteikkoja ja häipyä paikalta viimeistään vartin kuluttua. Mutta on kulunut jo tunti, ja sitten siivooja tulee töihin ja alkaa pyöritellä moppia laattalattialla. Rosie kuulee, miten sankoa liikutellaan ja vesi loiskahtaa, ja hän sanoo hiljaa itsekseen *Voi paska* ja kerää nuotit laukkuun. Hän sammuttaa valot ja antaa raskaan puuoven kolahtaa kiinni takanaan. Hän tervehtii siivoojaa, joka on aina yhtä ystävällinen; hymyilee hänelle joka kerran, kun he kohtaavat myöhäisinä iltoina käytävässä, ihan kuin heillä olisi jokin yhteinen salaisuus.

Ulkona on jo pimeää, ja ilma tuntuu puhtaammalta, kylmältä, kuten aina ennen lumisadetta. Tässä säässä ei voi juosta sääret paljaana kelmeästi valaistuilla kaduilla.

Mutta hän on luvannut äidille ja suuntaa siksi salille. Hän vaihtaa vaatteet ja menee juoksumatolle, mutta juoksee vain puolet siitä ajasta, mikä ohjelman mukaan pitäisi, koska unohti ajankulun musiikin viedessä mukanaan, ja koska taas kerran vain haaskasi aikaa. Hiki sotkee otsatukan ja kirvelee silmiä, ja kun jalat hakkaavat juoksumaton hihnaa, hän kysyy itseltään, miksi hän yrittää aina niin kovasti. Kenen vuoksi hän yrittää, miksi se on tärkeää, koko ajan.

Puolivälissä treeniä kyljestä alkaa pistää ja hän lopettaa, kumartuu sivulle ja odottaa, että hengitys tasaantuu. Hän toivoo, ettei kukaan huomaa. Ettei kukaan katso. Treenin jälkeen hän nostaa laukun olkapäälleen, sulkee takin kaulukseen asti ja kävelee lyhyen matkan kotiin, kosteat hiukset roikkuvat korvilla. Taivaalla näkyy tähtiä siellä täällä, ja kadulla autot ajavat hänen ohitseensa loputtomana valoketjuna. Hän laskee askeliaan, aina vain uudelleen. Kävellessään hän varoo asfaltin halkeamia.

Tullessaan kotiin Rosie näkee kaksosveljen lojumassa sohvalla.

Sä olet myöhässä, poika sanoo irrottamatta katsettaan televisiosta.

Vähän vain, Rosie sanoo, katsoo rannettaan ja huomaa, että kello on poissa. Hän unohti sen taas musiikki- luokkaan. Hän ei pysty kirjoittamaan kello kädessä.

Äiti suuttuu sulle, Josh sanoo, ja Rosie painaa veljen pään sohvaan vasten ja juoksee pois huoneesta, ennen kuin Josh ehtii heittää häntä tyynyllä.

Äiti ei suutu, hänellä on muuta ajateltavaa. Hän puhuu keittiössä puhelimeen ja nostaa yhden sormen ilmaan

varoitukseksi Rosielle, ja se on hänen tapansa sanoa *Hei ja Odota, minulla on tärkeä asia kesken ja Tiedäthän, millaista tämä on.*

Miten koulussa meni? äiti kysyy lopetettuaan puhelun. Hän ei katso Rosieta silmiin, vaan kääntyy avaamaan uuninluukun.

Hyvin, Rosie vastaa.

Entäs kuntosali?

Raskasta.

Hyvä niin, äiti sanoo. Niin sen pitää ollakin.

Ehdinkö käydä suihkussa?

Äiti vilkaisee Rosien kiiltäviä kasvoja ja kampaamattomia hiuksia.

Varmaan sinun pitää käydä, hän sanoo. Ei kai päivällis-pöytään voi tuon näköisenä tulla?

Rosie katsoo äitiään vähän liian pitkään, nyökkää ja suuntaa portaikkoon.

Kylpyhuoneessa hän säätää suihkun niin kuumalle, että iho tuntuu kuoriutuvan. Keho muuttuu kirkkaan punaiseksi, mutta hän seisoo kuuman veden alla ja kestää kivun. Hän laskee, ei enää askelia vaan sekunteja. Toistaa yhä pidempiä lukuja, yksi toisensa perään, tämä on osa häntä – kuin syke, jota ei saa loppumaan.

Suihkusta tultuaan hän kietoo hiukset pyyhkeeseen kiitollisena siitä, että höyry peittää kuvan peilissä. Kuivatuaan itsensä hän menee huoneeseen, jossa nuottipaperit lojuvat pöydällä ja kirjat riveissä hyllyillä, rispaantuneina ja teetahraisina, niin usein niitä on luettu ja availtu, kuin vanhoja karttoja. Patti Smith. Oliver Sacks. Molemmat Sylviat, Patterson ja Plath.

Rosie kiskoo vaatteet päälleen ja laskee kaihtimen alas, jää hetkeksi nojaamaan käsillään ikkunanpieliin. Hänellä on nälkä, sanan joka merkityksessä. Hän toivoo, että voisi kävellä ovesta ulos hiukset märkänä lumisateeseen, kävellä ulos Norfolkkin yöhön.

Miten koulussa meni? äiti kysyy uudelleen, kun he ovat istuutuneet pöydän ääreen. Hän on jakanut lautasille valmislasagnea ja ojentaa lautaset Rosien isälle ja veljelle, sanoo *Varovasti, ne ovat kuumia*. Rosie tarttuu lautaseen kaksin käsin ja huomaa, että annos on pienempi kuin muilla.

Maa kutsuu Joshuaa, äiti huomauttaa. Miten päivä meni?

Hyvin, poika sanoo suu täynnä pastaa.

Entä Rosiella?

Palautin historian tutkielman tänään, Rosie vastaa hänelle. Ja sain historian esseen valmiiksi.

Oletko tyytyväinen siihen?

Se on ihan hyvä. Luulisin.

Reipas tyttö.

Ja sitten on hiljaista, veitset kirskuvat lautasia vasten. Rosie siemaisee vettä, ja äiti aloittaa kertomuksen omasta työpäivästään, miten asiakas antoi periksi vaimolleen eikä halunnut riitauttaa asiaa, vaikka äiti tiesi, että voitaisi jutun miehen puolesta. Sitten kaikki ovat taas hiljaa. Keittiön kello tikittää. Valkokastike tihkuu lautasille.

Ehkä hän ei vain kestä sitä, Rosie uskaltautuu sanomaan.

Mmm... mitä?

Sinun asiakkaasi. Ehkä se koskee liikaa, kun avioliitto päättyy tuolla tavoin. Hän vain haluaa lopettaa sen, toivoo että se olisi jo ohi.

Äiti kaataa itselleen toisen lasillisen viiniä ja lävistää lautasella olevan tomaatin haarukallaan.

Meidän ei kannata arvailla hänen motiivejaan, Rosemary, äiti sanoo tomaatin nieltyään. Josh katsoo Rosieta, kysyy äänettömästi *Miksi edes yrität*, ja Rosie laskee päänsä ja tuijottaa pöytää. Isä täyttää sanaristikkoa.

Kun äiti nousee ja alkaa kerätä astioita pöydästä, Josh raapii lautaseltaan lasagnen lopun Rosielle, joka syö sen nopeasti ja nousee auttamaan äitiään, tönäisten ohimennen Joshia kevyesti olkapäähän.

Se on sisarusten tai kaksosten välinen juttu.

Rosie ei osaa sanoa, onko niillä jotain eroa.

Kun hän huuhtelee salaattikulhoa, uusi sävelmä tulee jostain. Kuin varhaisen linnun laulu, haparoivia säveliä, joita kukaan ei ole kuulemassa. Josh mainitsee kertaavansa seuraavana päivänä matematiikkaa kurssikaverinsa Will Whiten kanssa, mutta Rosie tuskin kuulee häntä, yrittää vain pitää sävelmän mielessään.

Hän toistelee säveliä uudelleen ja uudelleen, koska pelkää, että kadottaa ne.

Marley soittaa hänelle aikaisin seuraavana aamuna.

Rosie on jo hereillä ja vastaa, kun puhelin soi toisen kerran.

Sä olet hereillä, Marley sanoo.

En saanut unta, Rosie vastaa. Hetken ajan hän toivoi, että ystävä kysyisi, miksi. Että edes joku huomaisi ja välittäisi.

Ajattelin että me voitais tehdä jotain tänään illalla, sanoo Marley. Johon Rosie vastaa, että se olisi muuten mukavaa, mutta hänen on kerrattava kokeeseen.

Mitä sitten? *Minunkin on pakko* kerrata. Voisimmehan me kerrata yhdessä. Eikös se toimisi?

Rosie kääntyy vuoteessaan. Aamun hämärä valo kuuluu verhojen läpi kuin veteen leviävä väri.

Niinhän sinä nyt sanot, ja sitten pistät kuitenkin jonkin leffan pyörimään ja lopulta me ei tehdäkään mitään.

Suunnilleen, Marley myöntää, ja Rosie kuulee äänestä, miten toinen hymyilee, tuttua ja vähän irvailevaa hymyään.

Oikeastaan voisin pitää lukutauon, Rosie toteaa ja vaihtaa puhelimen toiselle korvalle. Hänen sormissaan on mustetahroja, sillä hän oli kirjoittanut lauluja iltamyöhään, sutannut merkintöjä ja säveltänyt haparoivia riffejä.

Hyvä! Marley sanoo. Voitaisiinko tehdä jotain tänä viikonloppuna? Lauantai-illan överit, tai jotain yhtä traagista.

Miten niin traagista?

No kun me ollaan *seitsemäntoista*, Rosie. Ei meidän pitäisi joutua odottamaan lauantaihin, että voidaan nähdä, tai mennä ulos, tai tehdä jotain vähänkään kiinnostavaa.

Mennä ulos! Vastahan me oltiin ulkona illalla.

Niin, enkä saanut siitä irti muuta kuin sipsipussin ja mentolinmakuisen pusun.

Rosie hymähtää. Hän kuulee, miten äiti valmistautuu lähtemään töihin ja kahvinkeitin pärisee alhaalla.

Kenen kanssa pussailit? hän kysyy.

Ei sillä ole väliä, Marley sanoo.

Okei. Ensi viikolla se on kuitenkin joku muu.

Rosie Winters, väitätkö sinä, että mä olen jotenkin helppo?

En kai minä ikinä sanoisi niin?

Et kai sitten. Mutta sä oletkin vanilla virgin.

Hyvä nimi kynsilakalle.

Eikö olekin. Ja Marley nauraa raikuvaa nauruaan, joka kuuluu luurista niin kovaa, että Rosien on siirrettävä puhelin kauemmas korvaltaan. Ensi lauantaina sitten. Ostan säkillisen popcornia ja pussin niitä mummokarkkeja, joista sinä niin tykkäät.

Ei Werther's ole mikään mummokarkkimerkki.

Ja me voidaan katsoa kaikki Leon leffojen kohtaukset niin monta kertaa uudelleen kuin halutaan. Tai Patrick Swayze -kohtaukset. Minusta meidän pitäisi saada elämään erotiikkaa, edes jotain limaisia savitöitä.

Marl!

No mitä?

Eroottisia savitöitä?

Ei välttämättä savitöitä. Kuivaseksiä ja Solomon Burkea. Pöytäpanoja ja Berliozia.

Minä lopetan tämän puhelun nyt.

Senkin Neitsyt Maria.

Nähdään lauantaina.

Arvasin muuten, että Berlioz tehoaa sinuun, Marley sanoo.

Matkalla kouluun Rosie miettii Marleyn sanoja. Josh on mennyt aikaisin aamulla koripalloharjoitukseen, ja Rosie kävelee kylmässä yksin, takki leukaan asti suljettuna. Hän on neitsyt, ja tylsä vanilja. Vaikka hän yrittää olla olematta. Mutta ei hän välitä olla enemmän kuin mitä on, mikä periaatteessa tarkoittaa, että hän on kunnan tyttö.

Hänellä ei ole koskaan ollut poikaystävää. Hän suuteli joskus jotain poikaa, tai oikeastaan häntä suudeltiin,

huonosti, kaverin kotibileissä olkapäät puristuneina vessan ovea vasten. Oven kahva painoi häntäluuta, ja poika maistui vanhalle purukumille.

Hän ei koskaan ole ollut kannissa, ei lähtenyt kotoa ilman lupaa, ei polttanut yhtään savuketta eikä valehdellut vanhemmilleen, ei edes kironnut äidin tai isän kuullen. Tosin hän ei ole varma, huomaisivatko tai välittäisivätkö nämä.

Mutta kaiken sen ehtii tehdä myöhemminkin, jos siltä tuntuu, hän ajattelee ja astuu jalkakäytävältä kadulle. Seitsemäntoista on vasta kaiken alku. Hän työskentelee ahkerasti, tekee kaiken mitä häneltä odotetaan, ja hänen elämästään tulee hyvä ja kaunis ja täydellinen, täynnä musiikkia ja runoja ja viiniä ja seksiä, ja hetkiä, jotka muuttavat elämän ja kestävät pidempään kuin kolme minuuttia eivätkä vain jätä mustelmia selkään.

Se on suunnitelma.

Koulumatkalla Rosien on pakko ylittää katu kerran, kahdesti, ja vielä kolmannen kerran, naputettava jalallaan katukiveystä, kunnes voi lopettaa, ja silloin alkaa sataa lunta. Aluksi taivaalta leijailee vain kevyttä puuteria. Kun hiutaleet tarttuvat hihoihin, ne näyttävät suolakiteiltä.

Joskus suurin rakkaus on se, jonka menettää

Kun Will ensimmäisen kerran kohtaa Rosien eräänä marraskuisena iltana nuotion loimutessa, hän avaa tälle sydämensä. Hän kertoo asioita, joita ei ole koskaan ennen sanonut ääneen. Ilta vaihtuu yöksi, ja aamun tullen Rosie on vallannut Willin ajatukset.

Ensirakkaus on pitkiä kävelylenkkejä ja puheluita, jotka kestävät myöhään yöhön. Jaettuja murokulhollisia. Avointa tulevaisuutta täynnä mahdollisuuksia. Rosie ja Will ovat erottamattomat, kunnes koittaa päivä, jolloin kaikki on toisin.

Claire Daverleyn esikoisteos *Öisiä keskusteluja* on pakahduttava kuvaus ensirakkaudesta, surusta ja sanomattomista sanoista. Se kertoo vuosista ja vuosikymmenistä, jotka yhdistävät ja erottavat.

ISBN 978-952-376-893-2

84.2

www.bazarkustannus.fi